

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Mgr. V. V.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2021, č. j. 9 A 148/2019-15,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalované **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného usnesení městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým byla odmítnuta žaloba na ochranu před nezákonným zásahem; stěžovatel se domáhal určení, že zásah žalované spočívající v odnesení kárného spisu sp. zn. K 112/2019 v září 2019 na dobu několika dní, byl nezákonný.

[2] V žalobě stěžovatel tvrdil, že se dne 3. září 2019 dostavil na Českou advokátní komoru, aby nahlédl do kárného spisu, a zde mu bylo řečeno, že si předseda odvolacího kárného senátu odnesl spis mimo pracoviště; podal proto písemnou stížnost, že spis není k dispozici na České advokátní komoře spojenou s námitkou podjatosti předsedy odvolacího kárného senátu. V následující dny mu bylo Českou advokátní komorou sděleno, že se příslušná pracovnice spletla a že kárný spis z prostor ČAK odnesen nebyl; stěžovatel tuto informaci akceptoval. Teprve až v rozhodnutí ČAK ze dne 23. 9. 2019, kterým byla zamítnuta jím vznesená námitka podjatosti předsedy odvolacího kárného senátu, bylo dle stěžovatele potvrzeno, že si předseda odvolacího kárného senátu kárný spis z prostor ČAK odnesl. Žalovaná ve vyjádření k žalobě poukázala na to, že k vytýkanému jednání vůbec nedošlo, neboť spis nebyl odnesen mimo prostory České advokátní komory.

[3] Městský soud ze správního spisu zjistil (ze záznamu ve věci sp. zn. K 112/2017, ze dne 5. 9. 2019; č. l. 139 kárného spisu), že stěžovateli byl dne 5. 9. 2019 předložen kárný spis k nahlédnutí a byla mu mj. předána kopie kárného rozhodnutí ze dne 13. 4. 2018. V rozhodnutí ČAK ze dne 23. 9. 2019 (č. l. 140 kárného spisu), na které stěžovatel poukazoval, je k otázce souvislosti mezi údajným jednáním předsedy odvolacího kárného senátu a jeho vztahem k věci či k stěžovateli uvedeno: „*Tuto souvislost jsem neseznal, stejně ovšem ani fakt, že kárný spis se jednáním Mgr. R. V. ocitl mimo prostory České advokátní komory.*“ Podle obsahu spisového materiálu včetně písemností, které vyhotovil samotný stěžovatel, je dle městského soudu nepochybné, že k vytýkanému jednání mělo údajně dojít dne 3. 9. 2019; dne 5. 9. 2019 již měl stěžovatel kárný spis v prostorách ČAK k dispozici, neboť do něj nahlížel a pořizoval si z něj kopie. Městský soud konstatoval, že nejpozději tímto dnem (5. 9. 2019) počala běžet dvouměsíční subjektivní lhůta pro podání žaloby, která uplynula nejpozději dne 5. 11. 2019 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.). Žaloba datovaná dnem 7. 11. 2019 (čtvrtek) a doručená do datové schránky městského soudu téhož dne ve 23:59 hod. byla tedy podána po marném uplynutí zákonem stanovené lhůty; městský soud ji proto podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

[4] **V kasační stížnosti** stěžovatel poukazuje na obsah žaloby, dodává, že měl po vysvětlení, které se mu dostalo za to, že kárný spis nebyl vynesena z prostor České advokátní komory, a omluvu Česká advokátní komory přijal; podal však stížnost a námitku podjatosti proti předsedovi odvolacího senátu, která byla zamítnuta dne 23. září 2019. Teprve až v tomto dokumentu je potvrzeno, že si kárný spis Mgr. R. V. (správně V. – pozn. NSS) odnesl mimo prostory ČAK; teprve tehdy se tedy dozvěděl o jednání, ve kterém spatřuje nezákonný zásah. Lhůta pro podání správní žaloby by tak měla být zachována.

[5] Stěžovatel spatřuje v odnesení kárného spisu na delší dobu nezákonný zásah správního orgánu, kterým bylo zasaženo do jeho práv na ochranu soukromí a osobních údajů a práva na neohrožení soukromí a osobních údajů a dále do práva na řádné řízení; vůbec není zřejmé, kde kárný spis byl, ačkoliv měl být na ČAK.

[6] Stěžovatel tvrdí, že městský soud nesprávně zjistil a posoudil otázku včasnosti žaloby, a opakovaně rekapituluje sled událostí. Ve věci je dle něj podstatné, kdy se dozvěděl o nezákonném zásahu. Dne 3. září 2019 se totiž dozvěděl, že spis není u žalované a že mu bude obstarán, nicméně pak mu bylo žalovanou tvrzeno, že se žalovaná spletla a spis odnesen nebyl. Stěžovatel tedy usoudil, že k nezákonnému zásahu nedošlo a nemělo smysl podávat žalobu proti nezákonnému zásahu; o své původní domněnce, že kárný spis byl z prostor žalované odnesen, se dozvěděl až z písemnosti žalované, jež byla reakcí na stížnost, že spis byl odnesen; od doručení této písemnosti je nutno počítat lhůtu. Žalovaná nesmí profitovat ze svého neetického jednání v řízení před soudy pro věci správního soudnictví a věc je nutno vykládat ústavně konformním způsobem. Stěžovatel dodává, že lhůta dvou měsíců je neústavní a příliš krátká.

[7] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

pokračování

[8] **Nejvyšší správní soud** po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadené usnesení městského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.; dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[9] Stěžovatel se domáhal deklarace nezákonnosti zásahu spočívajícího v (údajném) odnesení kárného spisu předsedou odvolacího kárného senátu žalované mimo prostory žalované. Nejvyšší správní soud není se stěžovatelem ve sporu o tom, že vytýkané jednání z povahy věci mohlo představovat zásah žalované (viz rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65); ostatně to nezpochybňoval ani městský soud; žalobu neodmítl z důvodu neexistence podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ale pro opožděnost dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[10] Stěžovatel v podstatě pouze nesouhlasí s městským soudem v posouzení okamžiku, od něhož počala běžet zákonná lhůta pro podání zásahové žaloby. Zatímco městský soud ji odvodil od okamžiku, kdy stěžovatel již měl možnost do spisu nahlédnout, tj. 5. 9. 2019, stěžovatel tvrdí, že její běh je nutno odvodit až od okamžiku, kdy se dozvěděl, že k nezákonnému zásahu došlo, tedy až z písemnosti ze dne 23. 9. 2019.

[11] Nejvyšší správní soud názor stěžovatele nesdílí. Stěžovatel za podstatné považuje obsah písemnosti ze dne 23. 9. 2019, kterou bylo rozhodnuto o námitce podjatosti předsedy senátu, z ní dle jeho názoru plyne, že spis byl odnesen mimo prostory žalované. Nejvyšší správní soud však shodně s městským soudem takový závěr v uvedené písemnosti neshledal. Je v ní uveden pravý opak. Předseda odvolací kárné komise zde výslovně uvedl, že *„neseznal ani fakt, že kárný spis se jednáním Mgr. R. V. ocitl mimo prostory České advokátní komory.“* Rovněž se zde uvádí: *„Kárně obviněný požádal o nahlédnutí do kárného spisu, aniž by svůj příchod pro tyto účely předem avizoval, a proto pro něho nemohl být kárný spis k nahlédnutí připraven.“*

[12] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel odvozuje běh lhůty od skutečnosti, která nemá oporu v dokumentu, který stěžovatel s počátkem běhu lhůty spojuje. Jím tvrzený zásah, který měl být potvrzen výše uvedenou písemností ze dne 23. 9. 2019, totiž vůbec nenastal, resp. stěžovatel ničím neprokázal, že by nastal. Pokud tedy stěžovatel považoval za nezákonný zásah žalované to, že mu nebyl dne 3. 5. 2019 předložen kárný spis z důvodu, že se nenacházel v prostorách žalované, již v tento den se nepochybně o nezákonném zásahu dozvěděl. Pokud městský soud za nejzazší den pro počátek běhu lhůty považoval až den 5. 9. 2019, kdy stěžovatel nahlížel do kárného spisu (tedy nezákonný zásah skončil), postupoval zcela v intencích nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, dle kterého *„časové právní následky včetně dopadu na počátek běhu subjektivní i objektivní lhůty k podání zásahové žaloby má až ukončení takového zásahu.“* Takovému postupu nemá Nejvyšší správní soud co vytknout.

[13] Nejvyšší správní soud neshledal v postupu městského soudu žádné pochybení, kasační stížnost proto dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[14] Pokud stěžovatel poukazuje na neústavnost subjektivní lhůty stanovené v § 84 odst. 1 s. ř. s., Nejvyšší správní soud dodává, že otázkou lhůt dle uvedeného ustanovení se

velmi podrobně zabýval Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. II. ÚS 635/18, přičemž neústavnost v tomto směru nevyslovil.

[15] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalované, které by dle pravidla úspěchu náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. listopadu 2022

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu